

LIBRIS
Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GARIBI

G I G I G R I F F I S

ÎMPĂRĂTEASA

Traducere din limba engleză de
ANCA CRISTINA ILIE

LEDA  BAZAAR

UNU



MAMA ELISABETEI, PANICATĂ ȘI FURIOASĂ, TOATĂ numai o furtună de fuste și șnapsuri, a dat buzna prin casă, vijelioasă, de putea să trezească și morții.

— Sissi!

Elisabeta ura porecla aceea, iar mama ei o știa. Era un nume de copil – și, în același timp, motivul mamei s-o trateze ca atare.

— Sissi, unde ești?

Vocea mamei se auzea mai aproape acum.

Elisabeta stătea ascunsă în spatele unei draperii elegante, lungi de la podea până la tavan, de culoare albastră. Aceasta se asorta cu albastrul bogat al scaunelor plușate din salonul în care se ascunsese fata, scaune care, la rândul lor, se asortau cu cafeniul-închis al podelei din lemn, care se asorta cu bogăția gusturilor mamei. Și restul casei era în ton: arcade și uși de un albastru-deschis, cuverturi de pat în tonuri strălucitoare, podele în nuanțe calde de lemn, acoperite cu covoare, totul împodobit cu flori și viță-de-vie.

În vârstă de opt ani, Spatz, sora Elisabetei, s-a strecurat în taină în spatele draperiei, alături de ea. Elisabeta s-a încruntat la sora ei mai mică și ochioasă, punându-i un deget pe buze.

Dar lui Spatz nu trebuia să i se spună să tacă. Cunoștea bine deja jocul „de-a v-ați ascunselea de mama”. Toți îl cunoșteau. Numai Elena devenise foarte serioasă în ultima vreme și nu se mai juca.

Doar gândindu-se la asta, Elisabeta a strâns din ochi involuntar. Chiar ieri o certase sora ei mai mare, spunându-i că ar trebui să se maturizeze. „Parc-ai fi tutorele nostru”, îi răspunseseră Elisabeta, dezamăgirea citindu-i-se pe față.

Acum Elena o trata cu tăcere de-o jumătate de zi.

— Si-si! a strigat din nou mama, pronunțând fiecare silabă a numelui separat, ca și cum asta ar putea s-o scoată din ascunzătoare.

Elisabeta știa că mama voia să facă ceva cu părul ei. Își și imagina următoarele două ore din viața ei: *Stai nemișcată, Sissi! Nu te agita, Sissi! Hai să te tragem de cap în toate direcțiile și să te împungem cu tot felul de ace de păr, Sissi!* Chiar și atunci când încerca să-i facă pe plac mamei, tot nu era vreodată destul. Fiecare respirație era o foială, în opinia mamei, care se plângea de fiecare dată când fiica ei clipea din greșeală. Elisabeta încercase — chiar *încercase* — ultima dată când venise un duce să discute despre logodnă, dar până la urmă fusese totuna: mama ei se supăraseră, iar ducele își luase tălpășița.

Așadar, astăzi preferase să se ascundă.

Elisabeta și-a trecut degetul mare peste țesătura groasă, dar catifelată, a draperiei, o adiere de vânt gădilându-i ceafa prin fereastra deschisă din spatele ei. Toate cele trei fete se cățărăseră pe acea fereastră de nenumărate ori în jocuri de-a v-ați ascunselea — și oricând aveau nevoie de o evadare rapidă. Deși presupunea că Elena nu avea să se mai înjosească să coboare pe spalier și apoi jos, în iarbă, acum, că își pierduse simțul aventurii. Acum, că trebuia să se căsătorească cu împăratul.

Era cum nu se poate mai rău, s-a gândit Elisabeta. Pentru că Elena avea să fie lipsită de simțul aventurii, distantă și plecată de-acasă. Căsătoria cu împăratul însemna mutarea la Viena. Și

mai însemna și că avea s-o lase pe Elisabeta în urmă, împreună cu...

— Unde ești?

Întrebarea mamei a fost urmată de un icnet frustrat, animalic aproape, și atât de aproape, surprinzător de aproape, încât Elisabeta a tresărit, iar Spatz și-a pus o mână peste gură ca să-și înăbușe un chicot. Mama reușise să intre în cameră fără ca fetele să o audă — ceea ce era în sine o ispravă, având în vedere pașii ei, de obicei grei.

Elisabeta și-a recăpătat calmul și i-a făcut cu ochiul surorii sale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sissi! Ducele trebuie să ajungă dintr-o clipă-n alta!

Ducele! Marea speranță a mamei pentru viitorul Elisabetei și unul dintre cei mai aroganți oameni din lume. Mama spera că astăzi ducele avea să o ceară în căsătorie pe Elisabeta; iar aceasta spera că ducele avea să cadă de pe cal pe drum.

Alți pași, ai altei persoane, au năvălit în cameră. O servitoare, cu siguranță. Elena nu își mai permitea să năvălească.

— Nici măcar nu este îmbrăcată încă? Asta nu se poate! a spus mama.

Elisabeta și-a dat ochii peste cap. „Dintr-o clipă-n alta” era o exagerare. Ducele trebuia să sosească abia peste câteva ore. I-a zâmbit lui Spatz, ridicând o sprânceană. Niciuna dintre ele nu era nici pe departe îmbrăcată — amândouă erau în cămăși de noapte albe, cu picioarele goale și cu părul vâlvoi, nepieptănite.

Curajoase, surorile și-au ițit capetele de după draperie. Servitoarea ținea rochia Elisabetei pentru ziua aceea — o rochie fermecătoare, plină de volane, împodobită cu panglici, dar atât de tare apretată, încât probabil că ar fi putut să stea singură în picioare. Poate că aceasta era soluția la necazurile zilei: rochia putea să o înlocuiască pe Elisabeta. Se îndoia că ducele ar

observa absența femeii reale dinăuntru rochiei. Ba chiar acesta ar putea crede că este o îmbunătățire a stării de fapt.

Surorile au văzut-o pe mama îndoindu-se dramatic de spate și sprijinindu-se puternic de biata servitoare, care se străduia să o susțină atât pe ea, cât și rochia incredibil de apretată.

În ciuda emoțiilor, mama arăta desăvârșit, ca de obicei, într-o rochie verde-închis, cu un decolteu adânc și mâneci bufante. Un colier floral atrăgea privirea spre gâtul ei delicat și structura osoasă perfectă. Avea părul de culoarea mierii, iar trăsăturile elegante contrastau puternic cu cele întunecate și jucăușe ale Elisabetei și ale lui Spatz. Elena, pe de altă parte, moștenise tonurile aurii și mișcările grațioase ale mamei sale și, de asemenea, adoptase și seriozitatea acesteia.

Simțind că mama putea oricând să se întoarcă și să le prindă, Elisabeta și Spatz s-au repezit înapoi în spatele draperiei. Și, în timp ce femeile duceau cu ele conversația în altă cameră, Elisabeta s-a întors către Spatz, prinzându-se de un șold și mai-muțărind-o pe mama:

— „Sângerez până mor pe dinăuntru, și totul din cauza copilului ăluia! Adu-mi niște șnaps!”

Spatz a chicotit cu mâna la gură.

Auzeau încă vocea stridentă a mamei îndepărtându-se și adresându-i-se, de data aceasta, Elenei, care probabil că alesese tocmai acest moment nefericit ca să iasă din camera ei pe hol.

— Nu voi permite ca lucrurile să meargă prost – nu din nou, nu în ultimul moment!

Totuși, asta era problema: ducele greșise chiar din *primul* moment, chiar dinainte de a păși pe ușă, cu atențiile lui nedorite. Dar oricât de frumos ar fi spus Elisabeta acest lucru, nimeni nu părea să o audă.

Spatz s-a uitat curioasă la sora ei mai mare.

— Mama zice că ducele vrea să te ceară în căsătorie.

— Ei bine, poate să mă ceară cât o vrea, i-a răspuns Elisabeta, aplecându-se conspirativ spre sora ei mai mică. Dar eu nu-l vreau!

Apoi a zâmbit ironic și i-a ciufulit părul castaniu lui Spatz. Sora cea mică arăta la fel ca Elisabeta la vârsta ei: nas acvilin, piele palidă, obraji rumeni de neastâmpăr. Singura diferență erau ochii: ai Elisabetei, de o culoare misterioasă, undeva între albastru și verde, ai lui Spatz, de un căprui-închis, ca pământul dintr-o pădure după ploaie.

— De ce?

Elisabeta și-a împuns sora cu un deget și i-a șoptit îngrozită:

— N-ai văzut cum se îmbracă?

La prima lor întâlnire, la o cină foarte incomodă, ducele purtase un guler cu atât de multe volane încrețite, încât îl făcea să arate ca un curcan. Bineînțeles, mult mai rău fusese felul în care perorase la nesfârșit despre sine însuși pe toată durata cinei, iar apoi își pusese o mână pe genunchiul Elisabetei pe sub masă, ca pentru a și-o revendica. Dar Spatz nu trebuia să știe și acea parte. Costumul era suficient de memorabil pentru cea mai tânără ducasă.

Spatz și-a dat ochii peste cap, amintindu-și.

Apoi, mai serioasă, Elisabeta a îndepărtat o suviță de păr de pe fruntea surorii ei:

— Nu-l iubesc și vreau să hotărâsc singură în această privință!

Spatz a dat din cap, aprobând-o sincer, dar, înainte să poată pune o altă întrebare, prin fereastra deschisă din spatele lor s-a auzit zgomotul clar al unei trăsurii venind pe aleea cu pietriș. Elisabeta a ridicat din sprâncene foarte surprinsă. Crezuse că bocetele mamei referitoare la „dintr-o clipă în alta” fuseseră niște exagerări, ca de obicei. Dar iată că ducele sosise – și chiar cobora din trăsură. Elisabeta l-a zărit printre copacii aflați între fereastră și alee. Presupusul ei iubit: piele palidă, mustață

răsucită și o expresie ridicol de mulțumită de sine pentru un bărbat care avea pe cap cea mai mare pălărie cu pene pe care o văzuse Elisabeta vreodată. L-a urmărit cu privirea până când a dispărut după colțul casei.

Elisabeta s-a întors de la fereastră, a luat în mâini chipul surorii mai mici și s-a aplecat să se uite direct în ochisorii ei iscoditori.

— Vreau un bărbat care să-mi împlinească sufletul. Înțelege?

Spatz a încuviințat cu o mișcare din cap, apoi a clătinat din cap și a chicotit.

— Îmi doresc și pentru tine asta – într-o bună zi!

Elisabeta și-a sărutat sora pe frunte, simțind pielea lui Spatz caldă, uscată și parfumată cu arome de miere și ceai, din care erau făcute săpunurile lor.

— Sissi!

Vocea mamei s-a auzit din nou mai aproape. Prea aproape!

Și așa, înainte să o găsească mama și să o ducă spre soarta care o aștepta, Elisabeta și-a ridicat poalele cămășii de noapte, s-a cățarat peste pervaz și a sărit în iarba rece de rouă.

Când a reușit să treacă de colțul casei, a auzit-o pe mama ei tipând din nou:

— Unde este?

Iar Spatz, draga de Spatz, a răspuns extrem de serioasă:

— A spus că vrea un bărbat care să-i împlinească sufletul.

Da, surioară! Elisabeta urma fie să aibă parte de o mare iubire, fie deloc. Asta era linia pe care o trasase pe nisip și nu voia să treacă peste ea.

DOI



LUI FRANZ ÎI PLĂCEA TOT CE AVEA LEGĂTURĂ CU scrima: aerul rece pe care-l simțea adiindu-i pe gât, umerii încordați ca un arc, mirosul dulce al ierbii ude și senzația că lumea parcă se îngustează, până când nu mai rămâne decât concentrarea – pe mișcări și contramișcări. Doar atunci se simțea bine în lume; doar atunci era sigur pe el. Doar atunci când nu era înconjurat de oameni care-i cereau să ia în considerare o alianță sau alta, sau un nobil, sau vreo fată drăguță numai bună să devină o împărăteasă liniștită și ascultătoare. Toată lumea voia ceva de la el, iar Franz era epuizat.

Scrima îl ajuta să uite de toate acestea, căci așa putea – pentru câteva clipe – să fie pur și simplu el însuși, Franz. Nu împăratul. Nu un reprezentant al dinastiei de Habsburg. Nu o sursă de bani, sprijin, moștenitori. Doar un bărbat cu o floretă, care-și dovedește inteligența și se antrenează în grădina regală, plină cu arbuști înalți și poteci de piatră albă, strălucitoare. Singur, doar cu adversarul său și cu Theo, valetul personal, stând în picioare în apropiere.

— Ah-ha!

Adversarul său a scos un sunet triumfător, aruncându-se într-o parte, unde Franz rămăsese fără apărare. Dar, ca de obicei, lipsa

de apărare fusese prevăzută. Franz a parat lovitura și s-a aruncat asupra oponentului, ca și cum ar fi avut de gând să îlucidă.

— Niciun „ah-ha”! a ripostat el, încrezător că floreta lui era pe cale să-și lovească ținta.

Dar nu! Adversarul său a blocat lovitura cu ușurință, atacând la rândul său în forță.

— Ce-o să faci acum?

Vocea care se auzea din masca celui alt bărbat îi era cunoscută lui Franz.

— Nu putem să câștigăm mereu, nu-i așa?

Franz a fost deopotrivă surprins și iritat, lucru care l-a făcut să-și încordeze mușchii. Crezuse că se antrenează cu maestrul de scrimă – lipsa conversației era normală în rutina lor, de când Franz îi ceruse să treacă peste formalități. Dar această voce nu era cea cadentată, joasă și calmă a maestrului de scrimă. Era un glas prea tăios! Atât de tăios, încât i-ar fi putut aparține doar fratelui mai mic al lui Franz, Maxi. Dar de când se întorsese Maxi la palat? Cel mai neresios dintre Habsburgi fusese plecat luni în șir, ca să facă cine-știe-ce, cu cine-știe-cine. Franz îl trimisese într-o misiune de cercetare în Italia, dar își neglijase din nou corespondența, așa că nu se știa unde fusese, de fapt, fratele său.

Franz a strâns din dinți. Bineînțeles! Maxi venea să-i cotopească și singurul moment în care *era el însuși*. Pur și simplu, nu putea să-l lase în pace. Și astăzi își găsisese, din toate zilele posibile – exact când Franz avea nevoie mai mult ca niciodată de liniște.

Franz și-a mișcat rapid picioarele, aproape fără să se gândească, aruncându-se înainte. Dacă fratele său câștiga acest meci, acesta avea să se comporte insuportabil. Dintr-odată, pentru Franz a devenit mai important să câștige decât să se mențină în formă.

Floretele s-au ciocnit, iar cei doi frați s-au încheștat într-un dans complicat: doi pași înainte, înapoi, înapoi, înainte, înapoi. Franz a pus presiune, a atacat, aproape că s-a împiedicat. Și apoi...

L-a învins! În cele din urmă, sabia lui Franz s-a înfipt, simbolic, în inima lui Maxi, vârful tocit al armei stricând pânza de pe pieptul fratelui său.

— Meci!

Franz a făcut un pas înapoi, răsuflând greu, și și-a ridicat masca.

Maxi și-a coborât umerii și și-a lăsat masca să cadă pe iarbă, trecându-și lejer o mână prin părul de un blond nisipiu. Părea împasibil, iar Franz și-ar fi dorit să fie și el atât de lipsit de griji. Dacă Franz nu l-ar fi cunoscut mai bine pe Maxi, ar fi putut crede că fratelui său nu-i păsa că pierduse. Dar lui Maxi îi păsa întotdeauna. Amândoi puneau mare preț pe victorie. Competiția era sângele care le curgea prin vene. Cel puțin, așa credea mama lor, care așa îi crescuse. Acum niciunul dintre ei nu suporta să piardă.

— Nu ți-ai neglijat antrenamentul, frate, a spus Maxi, dar zâmbetul nu i se citea și în privire. Văd că zvonurile despre moartea ta au fost exagerate.

— E plăcut să vezi că, din grijă pentru mine, respectivele zvonuri ți-au grăbit întoarcerea cu atât de multe luni în urmă.

Comentariul era foarte acid. Franz știa că nu trebuie să se lase rănit de Maxi și că nu se putea baza niciodată pe el. Cu toate astea, chiar *fusese* rănit. Franz fusese pe patul de moarte, iar fratele său nu venise acasă să-l vadă.

Maxi a fluturat din mână, disprețuitor.

— Vai, am fost reținut, și oricum te-ai ridicat din cenușă, ca blestemata aia de pasăre Phoenix, exact așa cum îmi imaginam că vei face!

Era adevărat. Medicii fuseseră mirați de cât de repede își revenise Franz. Fusese înjunghiat cu un pumnal în gât, și totuși se ridicase din pat, mergea, se antrena și governa cu mult înainte ca doctorii să creadă că ar fi fost posibil.

Adevărul e că nu avusese încotro. Dacă nu s-ar fi ridicat din patul de bolnav, s-ar fi prăbușit. Poate că pielea de la gât s-ar fi lipit la loc, însă lacrimile din mintea lui nu s-ar fi oprit. Un

zgomot sau un miros, un licăr de lumină, orice îl putea trimite înapoi în iad. În fiecare zi, simțea lama cuțitului pătrunzându-i în gât, simțea cum viața îi părăsește trupul, simțea ura din spațele actului propriu-zis. Singurul remediu erau mișcarea permanentă și controlul perfect.

Franz și-a rotit umerii, alungând gândurile departe. Astăzi, mai mult ca oricând, nu-și putea permite să trândăvească. Spera că urma să creeze impresia că doar se întinde. Nu-l putea lăsa pe Maxi să vadă nicio urmă de slăbiciune.

— Majestatea Voastră, a sosit momentul!

Franz s-a întors spre Theo – devenit, în ultimele luni, confidentul lui –, singura persoană din palat care îi cunoștea secretele și râdea la glumele lui. Acum nu au făcut nimic altceva decât să schimbe un mic semn din cap, dar chiar și acesta l-a ajutat pe Franz să se simtă susținut și mai sigur pe el. Nu știa cum ar fi putut să treacă prin toate aceste luni de chin fără Theo.

Franz și-a lăsat ochii să rătăcească pe lângă valetul său, spre palatul din depărtare. În lumina dimineții, fațada albă împrumutase ceva din strălucirea molcomă, aurie, a mierii, iar acoperișurile erau de un verde metalic: un exterior frumos, care ascundea ceva rece și aspru în interior. Franz și-a încleștat pumnul.

Maxi îl urmărea cu atenție, așa că Franz și-a scuturat din nou umerii, încercând să zâmbească. Ceva i se părea în neregulă, de parcă fața lui își pierduse exercițiul mimicii.

Maxi și-a ridicat masca de jos și s-a întors să-l urmeze pe Theo pe deal. Franz îi urma îndeaproape – încet și fără chef. Inima a început să-i bată cu putere când a părăsit grădina, iar sentimentul de pericol i s-a adâncit în suflet. Și-a trecut degetele peste petalele moi ca de mătase ale unui trandafir, ca să-și amintească unde se află.

Nu o să mori, Franz! Nu ești în pericol!

Te duci doar la o execuție.

TREI



ACUM ELISABETA ERA CA O FURTUNĂ. LIBERĂ ȘI sălbatică, călare pe Puck, calul ei, care prindea viteză tot mai mult. Cămașa de noapte i se agăța de copaci, iar părul îi sălta în ritmul mișcărilor lui Puck. Călărea îndepărtându-se tot mai mult de ducii plini de importanță și de mamele care încercau să o înghesuie într-o rochie mai mică, strângându-i parcă sufletul într-un corset. Elisabeta însă n-avea de gând să se strângă și să se micșoreze pentru nimeni.

Știa că într-o bună zi urma să se îndrăgostească și că iubirea avea să o facă mai expansivă, nu mai reținută. Scrisese și poezii pe tema asta, iar versurile ei preferate îi stăteau gravate adânc în suflet. În timp ce galopa împreună cu Puck prin pădure și săreau peste pâraie șerpuitoare, își recita versurile în gând:

*În defilee adânci, stâncoase,
În golfuri cu viță împletită
Sufletul îl caută întruna
Doar pe el.*

Doar pe el! Elisabeta era convinsă că avea să îl recunoască de îndată. Sufletul ei avea să străbată abisul și să îl recunoască